

*

Ἡ Θεοτόκος

75 ὦ Γεροσόλυμα πτωχόν, ὃ σπίτι τοῦ Θεοῦ μου,
τοῦτο τὸ μέγα φταίσιμο τὸ ἴποιες πρὸς τοῦ υἱοῦ μου
εἰς πόση καταχώρεση καὶ χάλαση μεγάλη
σᾶς θέλει φέρει μιὰ γενιὰ κακὴ καὶ ξένη ἄλλη!

80 Κι ἐσεῖς ὅπου ἴπληγώθητε καὶ φαίνεται καὶ ζεῖτε
μὲ τὸ μαχαίρι τὸ πικρὸ τῆς θλίψης, σωρευτῆτε ἄ
κι ἐσεῖς κι ἐγὼ τοὺς πόνους μου ἄς κλαίγωμεν ἀμάδι
καὶ τούτη τὴν πικρὰν ζωὴν ἄς ἔχωμεν ὡς Ἄδη.

Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ

85 ὦ Ρήγισσα τῶν οὐρανῶν, Δέσποινα τοῖς ἀγγέλοις,
ὄλους μας ἔχεις δούλους σου κι ὄριζε τί ἐν' τὸ θέλεις.
174r Κι ἂν ἐν' καὶ μὲ τὰ κλάηματα, μὲ πόνους καὶ μὲ θρήνη
ἐδύνετον κι ὁ πόνος σου κι ἡ θλίψη ν' ἀλαφρύνῃ,
ὀγιά νὰ δώσωμε κι ἐσὲν κι ἐμᾶς παραμυθία,
ἄλλο νὰ κάμωμε εἶχαμε μὲ τόση πεθυμία;

Ἡ Θεοτόκος

90 ὦ Μάρθα μου γλυκότατη κι ἐσύ, Μαγδαληνὴ μου,
κι ἐσεῖς οἱ πρόλοιπες Μαριές, ὅπου ἴστε εἰς συνδρομὴ μου,
ἐχάσετε τὸ δάσκαλο τὸν πολυαγαπημένο
κι ἐγὼ, ἡ πτωχὴ, τὸν Κύριο μου τὸν εἶχα γεννημένο ἄ
ὄλες ὀρφανιστήκαμε, μὰ ἴγὼ περίσσια, ἡ μάνα,

γιατί ὅλες μου για μιὰ φορὰ οἱ δόξες μοῦ ἴλιγάνα,
ὥστε ν' ἀνέβωμε κι ἐμεῖς στῶν οὐρανῶν τὰ πλοῦτη.

Κι ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Χριστοῦ ἐβγαῖνα οἱ λόγοι τοῦτοι:

Ὁ Χριστός

95 Γυνή, αὐτοῦ ἔν τὸ τέκνο σου, κι ἔπαρ'κι ἐσύ, Ἰωάννη,
αὐτεῖνην ὀγια μάνα σου νὰ σ'ἔχη ὀγια βοτάνι.

Ἡ Θεοτόκος

174v Ἐβὲ σ' ἐμέν, τὴν ἄτυχον, καὶ τί ἔν αὐτὰ τὰ λέγει
ὀ υἱός μου πρὸς τὴ μάναν του θωρώντα νὰ κλαίγη!
100 Κύριε, πολλὰ παράξενη κατάλλαξιν ἐβλέπω
κι ὀλη μὲ κάμνει τὴν πτωχὴ μάνα καὶ παρατρέπω.
Δοῦλο στὸν τόπο τ'ἀφεντὸς μοῦ δίδεις καὶ θαυμάζω
καὶ μαθητὴ για δάσκαλο, πράμα τὸ δὲν ζεικάζω,
πλάσμα για Πλάστη κι ἄνθρωπον εἰς τόπον τοῦ Θεοῦ μου
καὶ τὸν ἐξάδελφο για υἱὸ κι ἐβγαίνω ἀπὸ τὸ νοῦ μου.
105 Μ' ἀπείτις θέλεις νὰ γενῆ, στέργω τὸν ὀρισμό σου,
καλὰ καὶ νὰ ἔχω νὰ πονῶ για ἔδῶ τὸ στερεμό σου.
Υἱέ, κι ἄν ἔν καὶ μ' ἔκραξες γυναῖκα κι ὀχι μάνα,
γι' αὐτὸ οὐκ ἐπληθύνασιν οἱ πόνοι οὐδ' ἐλιγάνα,
γιατὶ γρικῶ κι ἐφάνη σου μὲ σπλάγχνος νὰ ἔχα πάρει,
110 ἀλίμονον, ἦ μάνα σου, βαρύτερο γομάρι.
Ἐλα λοιπόν, Ἰωάννη μου, νὰ σ'ἔχω για παιδί μου
κι ὀγια βουθὸ καὶ συντροφιά καὶ παρηγόρησή μου,
καὶ κάμε σ'ὀσον ἦμπορεῖς κοντὰ νὰ μὲ σιμώσης
πρὸς τὸ σταυρό, τοὺς πόνους μου ἄν θέλῃς ν' ἀλαφρώσης.

115 Καὶ πιάστε με νὰ πηαίνωμε κι ἡ δύναμή μου ᾿χάθη,
175r ἀλίμονον, κυράδες μου, ἀπὸ τὰ τόσα πάθη.

Ὁ Ἰωάννης

ἽΩ Κύριε μου πανάγαθε, πάτερ καὶ δάσκαλέ μου,
τοῦτο τὸ σπλάγγνος ἔν' πολὺ ὀπού ᾿πραξες μετ' ἔμου
κι οὐκ ἔμπορέσειν ἦθελα νὰ σοῦ τὸ εὐχαριστήσω,
120 ἀλλὰ τὰ ᾿ρίζεις προσκυνῶ καὶ θέλω νὰ τὰ ποίσω.

Κι ἐσύ, Κυρά μου, δέξαι με κι ἔχε με σὰν ὀρίζεις,
ὀκαὶ τὸ νοῦ μου καὶ καρδιά δική σου τὴ γνωρίζεις,
κι αὐτὲς τὲς πρίκες λίγανε, ὅτι γοργὸν θὲς ἔχει
μαντάτα πὼς ἐγέρθηκε καὶ πὼς μᾶς ἀπαντέχει.

*

Wim F. Bakker & Arnold F. van Gemert επιμ., *Θρήνος εἰς τὰ Πάθη καὶ τὴν Σταύρωσιν τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτήρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ποιηθεὶς παρά τοῦ ευγενεστάτου ἀρχόντου κυροῦ Μαρίνου τοῦ Φαλιέρου*, κριτική ἐκδόση, Πανεπιστημιακὲς Εκδόσεις Κρήτης, Ηράκλειο 2002.